

L'ETERNITAT DAVANT NOSTRE

La Gertrudis sempre havia estat puntual. Enmig d'aquell paisatge nevat i embolcallat de calma, el jove Modest esperava la seva esposa com si haguessin de veure's per primera vegada, malgrat haver estat dos anys casats. Ell era un bon advocat, tenia una bona retòrica als judicis, però deien que en societat era un peix bullit; ser hereu d'una època de desenganys era la seva defensa, i veure com queien tants companys al front de l'Ebre encara el tornà més reservat.

Hauria preferit rebre la Gertrudis en un passeig marítim, al costat d'una bonica platja, i sense aquell uniforme ple de brutícia i restes de patiment...però el seu cor novament bategava ple de joia.

Les llàgrimes li vessaren quan, després de tanta expectació, aquella jove de divuit anys aparegué convertida en la velleta de noranta-vuit que l'observava fixament,

'M'has esperat vuitanta anys?'

'Sí...sense tu no volia creuar les portes del cel'.

SÒNIA CASAS MALLA